

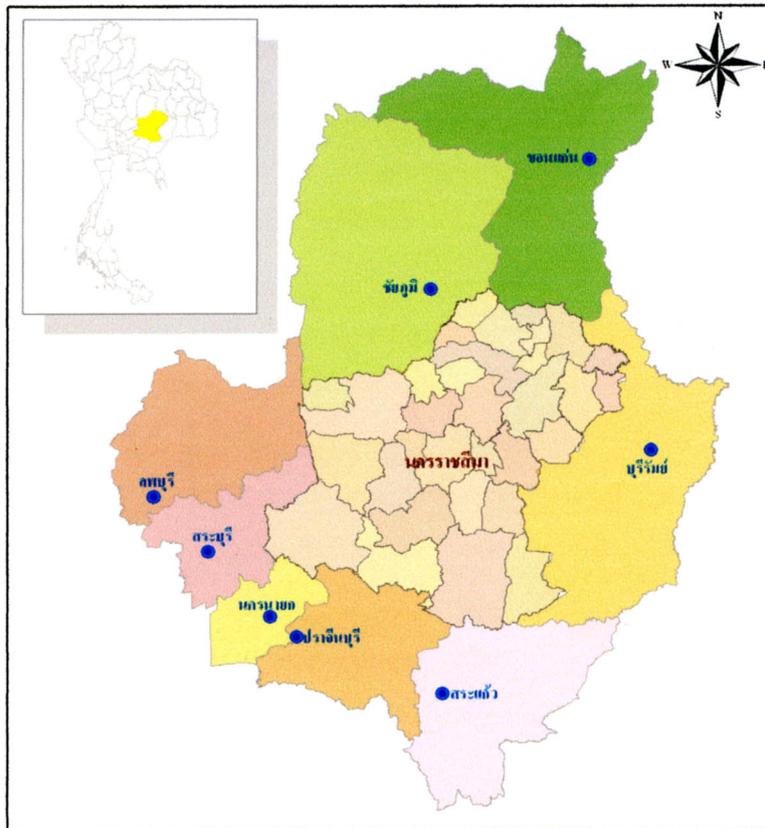
บทที่ 2

ข้อมูลทั่วไปของพื้นที่ศึกษา

2.1 ที่ตั้งและอาณาเขต

จังหวัดนครราชสีมา ตั้งอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือบนที่ราบสูงโคราชระหว่างเส้นรุ้งที่ 14-16 องศาเหนือและเส้นแวงที่ 101-103 องศาตะวันออกตัวจังหวัดอยู่ระหว่างจากกรุงเทพมหานคร โดยรถยนต์เป็นระยะทาง 255 กิโลเมตร และโดยทางรถไฟเป็นระยะทาง 264 กิโลเมตร มีเนื้อที่ประมาณ 20,493.964 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 12,808,728 ไร่ เท่ากับร้อยละ 12.12 ของพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ขนาดของพื้นที่เป็นอันดับ 1 ของภาค มีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดอื่น ดังนี้

ทิศเหนือ	ติดจังหวัดชัยภูมิและจังหวัดขอนแก่น
ทิศตะวันออก	ติดจังหวัดบุรีรัมย์ และจังหวัดขอนแก่น
ทิศใต้	ติดจังหวัดปราจีนบุรี จังหวัดนครนายก และจังหวัดสระแก้ว
ทิศตะวันตก	ติดจังหวัดชัยภูมิ จังหวัดสระบุรี และจังหวัดลพบุรี

รูปที่ 2.1 แสดงที่ตั้งและอาณาเขตจังหวัดนครราชสีมา

2.2 การปกครองและประชากร

2.2.1 ด้านการปกครอง

ในปี พ.ศ. 2551 จังหวัดนครราชสีมาแบ่งการปกครองส่วนภูมิภาคเป็น 32 อำเภอ 287 ตำบล 3,743 หมู่บ้าน ได้แก่ อำเภอเมืองนครราชสีมา อำเภอแก้งสนามนาง อำเภอขามทะเลสอ อำเภอขามสะแกแสง อำเภอดง อำเภอครบุรี อำเภอจักราช อำเภอโชคชัย อำเภอชุมพวง อำเภอด่านขุนทด อำเภอโนนแดง อำเภอโนนไทย อำเภอโนนสูง อำเภอหนองบุญมาก อำเภอบ้านเหลื่อม อำเภอบัวใหญ่ อำเภอปากช่อง อำเภอประทาย อำเภอพิมาย อำเภอสีคิ้ว อำเภอสูงเนิน อำเภอเสิงสาง อำเภอลำทะเมนชัย อำเภอห้วยแถลง อำเภอปักธงชัย อำเภอวังน้ำเขียว อำเภอเฉลิมพระเกียรติ อำเภอเมืองยาง อำเภอเทพารักษ์ อำเภอพระทองคำ อำเภอบัวลาย และอำเภอสีดา

หน่วยราชการบริหารส่วนภูมิภาคมีทั้งสิ้น 30 หน่วยงาน สังกัดส่วนกลาง 196 หน่วยงาน หน่วยงานอิสระ 26 หน่วยงาน หน่วยงานรัฐวิสาหกิจ 27 แห่ง หน่วยงานราชการบริหารส่วนท้องถิ่น จำนวน 334 หน่วยงาน คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด 1 แห่ง เทศบาลนคร 1 แห่ง เทศบาลเมือง 3 แห่ง เทศบาลตำบล 52 แห่ง องค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 277 แห่ง

2.2.2 ด้านประชากร

จังหวัดนครราชสีมา มีประชากรมากเป็นอันดับ 2 ของประเทศ และเป็นอันดับ 1 ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในปี พ.ศ.2551 มีประชากรทั้งสิ้น 2,791,297 คน เป็นชาย 1,377,616 คน ร้อยละ 49.5 เป็นหญิง 1,413,681 ร้อยละ 50.5 อำเภอที่มีประชากรมากที่สุดได้แก่อำเภอเมืองนครราชสีมา รองลงมาคืออำเภอปากช่อง อำเภอพิมาย อำเภอที่ประชากรน้อยที่สุดได้แก่ อำเภอบ้านเหลื่อม ความหนาแน่นของประชากร 124.7 คนต่อตารางกิโลเมตร พื้นที่ที่มีความหนาแน่นของประชากรมากที่สุดคือ อำเภอเมืองนครราชสีมา มีประชากรหนาแน่นมากที่สุด 558.04 คน ต่อตารางกิโลเมตร รองลงมาคือ อำเภอแก้งสนามนาง 352.7 คน ต่อตารางกิโลเมตร อำเภอที่มีความหนาแน่นน้อยที่สุดได้แก่อำเภอวังน้ำเขียว 36.85 คน ต่อตารางกิโลเมตร (ที่มา : ข้อมูลจากสรุปผลการสำรวจสำนักงานสถิติจังหวัดนครราชสีมา ไตรมาสที่ 3 ปี 2551)

2.3 การคมนาคม และการขนส่ง

จังหวัดนครราชสีมา ถือเป็นศูนย์กลางทางด้านการคมนาคมของภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง โดยมีแนวโครงข่ายทางด้านการคมนาคมที่สามารถเชื่อมโยงไปยังจังหวัดต่าง ๆ ได้อย่างสะดวก ซึ่งรูปแบบของการคมนาคมสามารถแยกได้เป็น 3 ประเภทคือ

2.3.1 ทางรถไฟ มีขบวนรถโดยสารผ่านทั้งขาขึ้น-ลง จากกรุงเทพฯ-อุบลราชธานี และกรุงเทพฯ-อุดรธานี มีทั้งขบวนรถไฟโดยสาร และขบวนรถไฟขนส่งสินค้า ดังแสดงในรูปที่ 2.2

2. บริเวณที่สูงทางตอนกลางของจังหวัด มีความสูงจากระดับน้ำทะเลอยู่ระหว่าง 200 เมตร อยู่ในเขตอำเภอด่านขุนทด อำเภอเทพารักษ์ อำเภอสีคิ้ว อำเภอสูงเนิน อำเภอโนนไทย อำเภอพระทองคำ อำเภอขามทะเลสอ อำเภอเมือง อำเภอโชคชัย อำเภอหนองบุญมาก อำเภอจักราช และอำเภอเฉลิมพระเกียรติ ลักษณะพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นลูกคลื่นลอนตื้น ยกเว้นบริเวณใกล้เชิงเขา มีลักษณะเป็นพื้นลูกคลื่นลอนลึก ที่ราบลุ่มริมฝั่งแม่น้ำไหลผ่านหลายสาย ได้แก่ ลำแะ ลำพระเพลิง ลำตะคอง และแม่น้ำมูล พื้นที่บางแห่งเป็นพื้นที่ราบซึ่งเป็นป่าหมดสภาพ ปัจจุบันเป็นพื้นที่ทำการเกษตร แต่บางแห่งปล่อยทิ้งไว้ว่างเปล่า ได้กำหนดให้เป็นเขตเตรียมการพัฒนาที่ดิน ใช้เป็นพื้นที่เกษตรกรรม ปศุสัตว์ อุตสาหกรรม และชุมชนเมือง ที่ดินประเภทปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตร
3. พื้นที่ลูกคลื่นและพื้นที่ราบลุ่มทางตอนเหนือของจังหวัด มีความสูงจากระดับน้ำทะเลไม่เกิน 200 เมตร อยู่ในเขตอำเภอแก่งสนามนาง อำเภอบ้านเหลื่อม อำเภอบัวใหญ่ อำเภอสีดา อำเภอบัวลาย อำเภอโนนแดง อำเภอประทาย อำเภอลำทะเมนชัย อำเภอเมืองยาง อำเภอชุมพวง อำเภอพิมาย อำเภอดง อำเภอขามสะแกแสง อำเภอโนนสูง และอำเภอห้วยแถลง มีลักษณะเป็นพื้นที่ลูกคลื่นลอนตื้นที่สูงสลับที่นา บางตอนเป็นพื้นที่ราบลุ่มบริเวณริมฝั่งแม่น้ำลำเชียงไกร และลำปลายมาศ และมีที่ราบลุ่มบริเวณริมฝั่งลำสะเทต เป็นพื้นที่ที่เหมาะสมเพื่อทำการเกษตร และการพัฒนาเมือง การพัฒนาอุตสาหกรรม การประมง

2.5 ลักษณะการใช้ที่ดิน

จากรายงานของ สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร ปรากฏว่า การใช้ที่ดินของจังหวัด นครราชสีมา มีเนื้อที่ทั้งหมด 12,411,990 ไร่ สามารถแบ่งการใช้ที่ดิน ดังแสดงในตารางที่ 2-1

ตารางที่ 2.1 ลักษณะการใช้ที่ดิน จังหวัดนครราชสีมา

การใช้ที่ดิน	เนื้อที่ (ไร่)	ร้อยละ
1. พื้นที่ป่าไม้	1,968,063	15.37
2. พื้นที่การเกษตร	7,718,934	63.96
2.1 ที่นา	3,817,384	31.1
2.2 พืชไร่	3,248,661	27.96
2.3 ไม้ผล ไม้ยืนต้น	313,588	2.43
2.4 พืชผัก และไม้ดอก	43,091	0.27
2.5 ทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์	41,056	0.29
2.6 ที่รกร้างว่างเปล่า	82,019	0.63
2.7 ที่อยู่อาศัย	139,810	1.03
2.8 อื่น ๆ	33,325	0.21
3. เนื้อที่ไม่ได้จำแนก	2,724,993	21.27

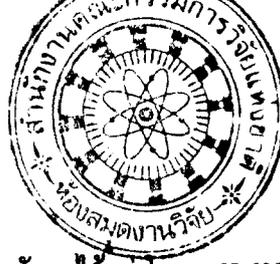
ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร ปี 2550

2.6 สภาพทางเศรษฐกิจ

2.6.1 การผลิตการเกษตรฤดูกาลผลิต ปี 2549/2550

จังหวัดนครราชสีมา มีการใช้ประโยชน์พื้นที่เพื่อใช้ในการทำการเกษตร 8,192,163 ไร่ แยกเป็นพื้นที่ปลูกข้าว 3,886,968 ไร่ ร้อยละ 51.75 ของการใช้ประโยชน์พื้นที่การเกษตร (ข้าวมะลิ 2,828,892 ไร่) รองลงมาพื้นที่ปลูกพืชไร่ 3,481,985 ไร่ ร้อยละ 43.66 ประกอบด้วย มันสำปะหลัง 2,074,240 ไร่ ร้อยละ 27.59 อ้อยโรงงาน 449,710 ไร่ ร้อยละ 5.98 และข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ 958,035 ไร่ ร้อยละ 12.74 ไม้ผล ไม้ยืนต้น 302,156 ไร่ ร้อยละ 4.02 พืชผัก/ไม้ดอก 28,258 ไร่ ร้อยละ 0.38 โดยมีครัวเรือนเกษตรกร 319,623 ครัวเรือน หรือ 1,278,492 ราย ร้อยละ 47.41 ของประชากรทั้งจังหวัด

ฤดูกาลผลิต ปี 2549/2550 จังหวัดนครราชสีมา มีมูลค่าเพิ่มภาคการเกษตร (value added) ทั้งสิ้น 29,437 ล้านบาท แยกเป็นข้าว 6 พันล้านบาท มันสำปะหลัง 5 พันล้านบาท อ้อยโรงงาน 2,500 ล้านบาท ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ 2 พันล้านบาท พริก 700 ล้านบาท ไข่ 1,600 ล้านบาท สุกร 600 ล้านบาท เป็นต้น เกษตรกรมีรายได้ภาคการเกษตร 60,292 บาท/ครัวเรือน รายจ่ายภาคการเกษตร 44,277 บาท/ครัวเรือน

2.6.2 การปลูกสัตว์

จังหวัดนครราชสีมา ปี 2550 มีการเลี้ยงสัตว์ที่สำคัญๆ ได้แก่ โคนม 65,608 ตัว โคนเนื้อ 573,628 ตัว กระบือ 66,597 ตัว เป็ด 1,525,686 ตัว ไก่ 22,421,536 ตัว สุกร 386,093 ตัว เกษตรกรผู้เลี้ยงสัตว์ จำนวน 207,145 ราย

2.6.3 การประมง

จังหวัดนครราชสีมา มีเกษตรกรผู้ประกอบการเลี้ยงสัตว์น้ำ 30,865 ราย พื้นที่ประมาณ 20,000 ไร่ ปี 2549 ปริมาณสัตว์น้ำจืดที่จับได้จากแหล่งน้ำธรรมชาติ จำนวน 2,632,345 กิโลกรัม มูลค่า 43,373,708 บาท ชนิดของปลาที่จับได้มากที่สุด ได้แก่ ปลาดุก ปลาช่อน ปลานิล ปลาคอก ปลาหมอ เป็นต้น มีสถานีประมงผลิตพันธุ์ปลาจำนวน 1 แห่ง ผลิตพันธุ์ปลาได้ประมาณ 30 ล้านปี มีฟาร์มเอกชน จำนวน 13 ฟาร์ม ผลิตพันธุ์ปลาได้จำนวน 130 ล้านตัวปี จำนวนพันธุ์ปลาที่เพาะเลี้ยงได้ในปี 2549 จำนวน 46,800,000 ตัว จังหวัดนครราชสีมา มีผู้เลี้ยงจระเข้ 32 ราย จำนวนจระเข้ 38,613 ตัว

2.6.4 อุตสาหกรรม

จังหวัดนครราชสีมา เป็นจังหวัดที่มีการลงทุนและการขยายตัวด้านการลงทุนสูงสุดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ การอุตสาหกรรมเหมืองแร่ ในปี พ.ศ. 2550 มีเหมืองแร่สัมปทานที่เปิดทำการแล้ว 26 แปลง ชนิดของแร่ที่ผลิตได้มากที่สุด คือ หินปูน (หินอุตสาหกรรมชนิดก่อสร้าง) จำนวน 2,254,720 ตัน รองลงมา เหล็กหิน จำนวน 1,121,870 ตัน สำหรับหินปูนและเหล็กหินผลิตได้มากเป็นอันดับที่ 1 ของประเทศ ด้านอุตสาหกรรม มีจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมจำพวกที่ 2 และจำพวกที่ 3 จำนวน 2,287 โรงงาน เงินลงทุน 196,458,248,446.21 บาท คนงานจำนวน 123,186 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2550)

2.6.5 ผลิตภัณฑ์ไหม

จำนวนผู้ประกอบการที่ได้รับการสนับสนุน (ข้อมูล สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดนครราชสีมา ปี 2550) ปี 2546 จำนวน 100 ราย ปี 2547 จำนวน 120 ราย ปี 2548 จำนวน 147 ราย ปี 2549 จำนวน 167 ราย ปี 2550 จำนวน 197 ราย

2.7 สถานการณ์ด้านแรงงาน

ผลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร โดยในช่วงเดือน (ตุลาคม-ธันวาคม 2550) สรุปรายละเอียดได้ดังนี้ จังหวัดนครราชสีมา มีประชากรทั้งสิ้น 2,791,297 คน โดยสัดส่วนประชากรเพศหญิงมีมากกว่าเพศชาย กล่าวคือ เพศหญิง มีจำนวน 1,413,681 คน คิดเป็นร้อยละ 50.5 เพศชาย มีจำนวน 1,377,616 คน คิดเป็นร้อยละ 49.5 โดยประชากรทั้งหมดพบว่าเป็นผู้อยู่ในวัย

สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ

ทบวงกรมการวิจัย

ว.ศ. 15 มิ.ย. 2553

๒๒๑๑๑๕

ทำงานหรืออายุ 15 ปีขึ้นไป มีจำนวน 1,569,352 คน คิดเป็นร้อยละ 52.6 ขณะที่ผู้มีอายุต่ำกว่า 15 ปี มี 641,116 คน หรือร้อยละ 23.0 และมีผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน 580,829 คน คิดเป็นร้อยละ 20.8

2.7.1 การมีงานทำ

ประชากรผู้มีงานทำของจังหวัดนครราชสีมา จำนวน 1,569,352 คนนั้น พบว่าเป็นชาย 858,540 คน และหญิง 710,812 คน หรือร้อยละ 59.2 และ 47.2 ของจำนวนผู้มีงานทำตามลำดับ ผู้มีงานทำ 1,569,352 คน พบว่าทำงานในภาคเกษตรกรรม 651,959 คน คิดเป็นร้อยละ 41.9 ของผู้มีงานทำทั้งหมด ผู้ทำงานนอกภาคเกษตรกรรมมีจำนวน 917,393 คน ร้อยละ 58.1 ของผู้ทำงานทั้งหมด โดยกลุ่มผู้ทำงานนอกภาคเกษตรกรรมจะทำงานในสาขาการผลิตมากที่สุด มี 255,401 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5 ผู้ทำงานในสาขาการขายส่งการขายปลีก

การซ่อมแซม ยานยนต์ รถจักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคล และของใช้ในครัวเรือน จำนวน 240,353 คน ร้อยละ 15.5 สาขาโรงแรม และภัตตาคาร จำนวน 88,414 คน หรือ ร้อยละ 5.7 ผู้ทำงานด้านก่อสร้าง จำนวน 87,053 คน ร้อยละ 5.6 ผู้ที่ทำงานด้านการบริหารราชการและการป้องกันประเทศ รวมทั้งการประกันสังคมภาคบังคับ และการศึกษา ซึ่งมีสัดส่วนใกล้เคียงกัน คือ จำนวน 53,519 คนและ 46,805 คนตามลำดับ หรือร้อยละ 3.5 และ 3.0 และผู้ทำงานด้านสุขภาพและงานสังคมสงเคราะห์ ผู้ทำงานด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า และกิจกรรมทางธุรกิจ ผู้ที่ทำงานกิจกรรมด้านบริการชุมชน สังคมและการบริการส่วนบุคคลอื่นๆ ผู้ทำงานด้านการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม จำนวน 29,129 คน 27,650 คน 26,367 คน และ 25,818 คน หรือร้อยละ 1.9, 1.8, 1.7 และ 1.7 ตามลำดับ ที่เหลือกระจายอยู่ในอุตสาหกรรมอื่นๆ

2.7.2 การว่างงาน

ไตรมาส 3/2551 ของจังหวัดนครราชสีมา มีผู้ว่างงานทั้งสิ้น จำนวน 18,765 คน เป็นชาย 15,459 คน และหญิง 3,306 คน คิดเป็นร้อยละ 82.4 และ 17.6

สำหรับอัตราการว่างงานของประชากร ซึ่งหมายถึง สัดส่วนของผู้ว่างงานต่อจำนวนประชากรที่อยู่ในกำลังแรงงาน พบว่า จังหวัดนครราชสีมา มีอัตราการว่างงานร้อยละ 1.2 โดยชายมีอัตราการว่างงานร้อยละ 1.8 และหญิงมีอัตราการว่างงานร้อยละ 0.5

การจัดหางาน มีทั้งการหางานในประเทศและต่างประเทศ โดยการจัดหางานในจังหวัดนครราชสีมา ในช่วงไตรมาสที่ 3 (กรกฎาคม-กันยายน ปี 2550) มีตำแหน่งงานว่างที่แจ้งผ่านสำนักงานจัดหางานจังหวัดนครราชสีมา 5,910 อัตรา ในส่วนของผู้ลงทะเบียนสมัครงาน ไตรมาสนี้ พบว่ามีจำนวน 9,706 คน ขณะที่ผู้ได้รับการบรรจุงานในไตรมาสนี้มีจำนวน 1,411 คน

2.8 ตักยภาพของพื้นที่

จากการทบทวนแผนพัฒนาเมืองนครราชสีมา ซึ่งได้ทำการประเมินศักยภาพในด้านต่างๆ ของจังหวัดนครราชสีมาด้วยวิธี SWOT Analysis สามารถสรุปได้ว่า

2.8.1 จุดแข็ง

1. ประชาชนมีส่วนร่วมและคุ้นเคยในกระบวนการพัฒนาคุณภาพชีวิต (โครงการโคราชพัฒนา)
2. เป็นประตูสู่อีสานและเป็นศูนย์กลางของการขนส่งมวลชนและการขนส่งเชิงพาณิชย์ (Mass transportation)
3. การคมนาคมสะดวก ใกล้กรุงเทพมหานคร
4. มีเส้นทางสู่ท่าเรือชายฝั่งทะเลภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่ใกล้ที่สุดของภาคอีสาน
5. มีอุตสาหกรรมยานยนต์ ชิ้นส่วนยานยนต์ และโรงงานแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรที่ทันสมัย
6. มีแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลายและสิ่งอำนวยความสะดวกที่ได้มาตรฐาน เช่น เขาใหญ่
7. เป็นมรดกโลก มีภูมิประเทศสวยงาม อากาศบริสุทธิ์
8. เป็นที่ตั้งของสถาบันการศึกษาที่เปิดสอนระดับปริญญาตรี – ปริญญาโท จำนวนมากมีภูมิปัญญาท้องถิ่นสาขาต่าง ๆ จำนวนมาก
9. มีประวัติศาสตร์ / วัฒนธรรมท้องถิ่นที่เป็นเอกลักษณ์ก่อให้เกิดความภาคภูมิใจในการเป็นคนโคราช
10. มีศูนย์รวมจิตใจของชาวโคราช คือ ท่าน้าวสุรนารี(ย่าโม) และหลวงพ่อกุณ (วัดบ้านไร่)
11. มีโรงแรมและที่พักรองรับนักท่องเที่ยวจำนวนมากเพียงพอต่อการจัดงานระดับชาติและนานาชาติ
12. มีกลุ่มองค์กรเครือข่ายชาวบ้านที่เข้มแข็งเป็นจำนวนมาก มีการบูรณาการ มีกองทุนหมู่บ้านมากที่สุดในประเทศไทย
13. มีป่าที่เป็นแหล่งต้นน้ำ เช่น ลำตะคอง และเป็นจังหวัดต้นน้ำที่สำคัญของจังหวัดและภาคอีสาน
14. มีส่วนราชการมากทั้งส่วนภูมิภาค ส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น มีข้าราชการที่ดีทุกหน่วยงาน
15. มีประชากรที่มีคุณภาพ มีความรู้หลากหลายอาชีพ มีแรงงานมาก เหมาะสมในการลงทุน
16. มีพื้นที่เหมาะสมในการประกอบอาชีพเกษตรกรรมมากที่สุดของประเทศ ประชากรมากเป็นอันดับสองรองจากกรุงเทพฯ สามารถพัฒนาศักยภาพและเป็นพลังสำคัญในการพัฒนาภาคจังหวัด
17. มีสนามกีฬามาตรฐานสามารถจัดการแข่งขันกีฬาในระดับชาติและนานาชาติ
18. มีพื้นที่ที่ถูกจัดให้เป็นพื้นที่ที่มีอากาศบริสุทธิ์อันดับ 7 ของโลก (อ. วังน้ำเขียว)

2.8.2 จุดอ่อน

1. เป็นจังหวัดใหญ่ประชากรมากต้องอาศัยปัจจัยในการพัฒนาจำนวนมาก
2. ขาดการนำระบบ(Zoning) มาใช้ประโยชน์ในการผลิตอย่างจริงจัง
3. เป็นเส้นทางผ่านสู่ภาคอีสาน ระยะทางยาวมาก ส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุมาก
4. ขาดระบบเชื่อมต่อเข้าสู่ภาคการตลาดและอุตสาหกรรม
5. ขาดระบบการจัดการด้านการท่องเที่ยวที่มีประสิทธิภาพ
6. ชุมชนเมืองอ่อนแอ มีการกระจุกตัวของประชาชน (สลัม) ระบบสาธารณสุขไม่ทั่วถึง
7. ปัญหาความสกปรก ปัญหากลิ่นเหม็นจากโรงงาน
8. ปัญหาเรื่องขาดแคลนแหล่งน้ำรองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรมที่อาศัยน้ำเป็นหลัก ระบบชลประทานไม่ทั่วถึง และน้ำมีคุณภาพต่ำ ขาดระบบบำบัดน้ำเสียอย่างประหยัด ขาดการบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบ
9. ป่าไม้ถูกทำลาย ขาดสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ ขาดการมีส่วนร่วมในการวางผังเมือง
10. นักการเมืองท้องถิ่นยังไม่มีความเป็นเอกภาพ มีการแบ่งพรรคแบ่งพวก
11. การกระจุกตัวของสถานศึกษาในเขตเมือง สถาบันการศึกษาผลิตบุคลากรไม่เพียงพอ ขาดความเชื่อมโยง
12. สถานบริการทางด้านสุขภาพไม่เพียงพอ อาหารปลอดภัยและระบบคุ้มครองผู้บริโภคไม่ทั่วถึง
13. ผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุมีจำนวนมาก ขาดระบบขนส่งมวลชน ประเภทรถไฟรางคู่ ขาดการวางแผนการจราจร ถนนขาดการบำรุงรักษา
14. มีคนจำนวนมาก และขาดโอกาส ปัญหาแรงงานด้อยคุณภาพ
15. ประชาชนยังไม่เข้าใจสิทธิของตนเอง และชุมชน ประชาชนบางแหล่งขาดระเบียบวินัย
16. เส้นทางคมนาคมที่เป็นโครงข่ายเชื่อมโยงและเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวยังไม่เพียงพอและทั่วถึง

2.8.3 โอกาส

1. รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมการค้าและการท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาคอินโดจีน และนโยบายเปิดตลาดการค้าเสรี
2. อยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนด้านอุตสาหกรรม และมีการขยายเขตอุตสาหกรรมเข้ามาในพื้นที่
3. รัฐมีนโยบายในการเชื่อมเส้นทางกับประเทศเพื่อนบ้าน
4. การได้รับการสนับสนุนให้เป็นศูนย์กลางการคมนาคมทางราง (Mass Rapid Transit)
5. จำนวนนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในพื้นที่มากขึ้น
6. มีภาคการเมืองในพื้นที่ให้การสนับสนุน และมีอำนาจในการผลักดันนโยบายงบประมาณ
7. มีพื้นที่เป็นจำนวนมากสามารถแปลงสินทรัพย์เป็นทุนได้
8. พื้นที่บางส่วนมีอากาศเย็นสามารถปลูกพืชเมืองหนาวได้

2.8.4 ข้อจำกัด

1. ความผันผวนทางราคาสินค้าการเกษตร
2. ข้อจำกัดทางกฎหมายของภาครัฐยังไม่เอื้อต่อการค้าระหว่างประเทศ (ผลิตภัณฑ์แปรรูปจากมันสำปะหลัง) เช่น การคิดอัตราภาษีแอลกอฮอล์ในอัตราภาษีสุรา
3. ขาดการเชื่อมโยงโครงข่ายการท่องเที่ยวระหว่างจังหวัด และประเทศเพื่อนบ้าน
4. กระแสของวัฒนธรรมและเทคโนโลยีของโลกที่เข้ามากระทบต่อวิถีการดำเนินชีวิตของประชาชน
5. ความแตกต่างทางฐานะ เศรษฐกิจและสังคม
6. เส้นทางคมนาคมผ่านจังหวัดมีระยะทางยาวมาก เกิดอุบัติเหตุมาก
7. สภาพทางภูมิศาสตร์ไม่เอื้อต่อการคมนาคมทางอากาศ
8. ขาดการส่งเสริมการจัดการท่องเที่ยวที่เป็นระบบ